

„Hvilken Modtagelse mener du?“

„Kære, tag det ikke saa højtideligt! Jeg kender det af egen Erfaring, hvor nemt man i Begyndelsen bliver skuffet i sine Forhaabninger, naar man kommer ude fra Landet, hvor man jo overalt har været en selvskreven Nummer En. Man føler sig saa let overset og tilsidesat . . . især dersom man i Forvejen er behæftet med en noget for ømfindtlig Selvfølelse.“

Fru Bettys Stemme dirrede let, da hun svarede:

„Naar min Broder i disse halvandet Aar har opholdt sig i København, er det alene, fordi han har fundet det nødvendigt for sin Udvikling og sine Studeringer. Man kan derom mene, hvad man vil; men man har ikke Lov til at tillægge det nogen egennyttig Hensigt.“

„Kære Betty, det gør jeg sandelig heller ikke. Du misforstaar mig ganske. Jeg tænkte alene paa din Broders Forhold til hans nærmeste Paarørende, navnlig til hans Hustru og Børn. Ja, undskyld . . . jeg vil nødig være indiskret. Men du lægger mig selv det Spørgsmaal paa Tungen, hvad egentlig hans Kone har sagt til denne lange Adskillelse.“

„Selvfølgelig har hun ganske billiget den . . . ja hun har udtrykkelig ønsket den for Emanuels Skyld.“